

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W. IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aneta Obszyńska - Małocha

Protokolant: Renata Działa

Prokurator: Emilia Piasta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18.04.2012 r., 09.01.2013 r., 06.03.2013 r., 10.04.2013r., 19.06.2013r.,

sprawy **W. M.**, syna M. i A. z domu S., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 08 października 2007 roku do 24 października 2007 roku w P., działając w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracowników biura (...) Sp. z o.o. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez podrobienie podpisu osoby uprawnionej do odbioru faktury korygującej nr (...) z dnia 08 października 2007 roku (...) i wprowadzenie w błąd co do prawidłowego numeru konta i banku w/w osoby, wyłudzając w ten sposób kwotę przelewu w wysokości 168,56 złotych z tytułu reklamacji usługi turystycznej na szkodę P. G., **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 12 k.k.**

orzeka:

I. Oskarżonego W. M. uznaje za winnego tego, że w okresie od 08 października 2007 roku do 24 października 2007 roku w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracowników biura (...) Sp. z o.o. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez podrobienie podpisu osoby uprawnionej do odbioru faktury korygującej nr (...) z dnia 08 października 2007 roku (...) i wprowadzenie w błąd co do prawidłowego numeru konta i banku w/w osoby, wyłudzając w ten sposób kwotę przelewu w wysokości 168,56 złotych z tytułu reklamacji usługi turystycznej na szkodę P. G., przy czym sfalszował dokument w postaci faktury poprzez podrobienie na nim podpisu P. G. i tym dokumentem posłużył się jako autentycznym w celu wprowadzenia w błąd co do osoby uprawnionej do odbioru w/w kwoty i właściwego rachunku bankowego, na który należność ma zostać przelana, przyjmując, że czyn ten został popełniony w ciągu 5 lat po odbyciu kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 1998 r. w sprawie VK 1609/97 za czyn z art. 208 d.k.k., którą odbywał w okresie od 07.06.2001 r. do 07.12.2002 r., a także w ciągu pięciu lat po odbyciu karny jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 9 czerwca 2000 r. w sprawie VIK 298/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k., którą oskarżony odbywał w okresie od 7 grudnia 2002 r. do 25 stycznia 2004 r., ustala, że czyn ten wyczerpał znamiona z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżonego, a na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz P. S. (poprzednie nazwisko G.) kwoty 168,56 zł. (sto sześćdziesiąt osiem złotych i pięćdziesiąt sześć groszy);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. S. kwotę 672 zł (sześćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu, doliczając do wskazanej kwoty należność z tytułu podatku od towarów i usług;

IV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci faktury, przechowywanej na k. 24 i nakazuje pozostawić ją w aktach sprawy;

V. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 224/09

UZASADNIENIE

W. M. stanął pod zarzutem tego, że w okresie od 8 października 2007 roku do 24 października 2007 roku w P., działając w ciągu 5 lat po odbyciu 6 miesięcy kar pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził pracowników biura (...) sp. z o.o. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez podrobienie podpisu osoby uprawnionej do odbioru faktury korygującej nr (...) z dnia 8 października 2007 roku (...) i wprowadzenie w błąd co do prawidłowego numeru konta i banku ww. osoby, wyłudając w ten sposób kwotę przelewu w wysokości 168,56 zł z tytułu reklamacji usługi turystycznej na szkodę P. G., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2007 roku P. S. (wtedy G.) wykupiła w biurze (...) wycieczkę do Tunezji. Po powrocie do kraju złożyła reklamację, gdyż nie zapewniono jej noclegów w wybranym hotelu. Rozpoznając reklamację klientki, biuro (...) zaproponowało zwrot części kosztów i wystawiło fakturę korygującą nr (...) do faktury (...) / (...) na kwotę 168,56 zł (zeznania świadka P. S. (dawniej G.) k. 2; faktura korygująca nr (...) k. 25; zeznania świadka E. W. (dawniej K.) k. 14, 29v, 273). P. S. (wtedy G.) w dniu 8 października 2007 roku złożyła kolejną reklamację, która została odrzucona, po czym biuro wystawiło kolejną fakturę korygującą numer (...) na kwotę 168,56 zł (zeznania świadka P. G. k. 2; faktura korygująca nr (...) k. 4). Faktura ta została wysłana listem zwykłym i nieustalonych przez Sąd okolicznościach znalazła się w posiadaniu oskarżonego. W. M. w tym czasie zamieszkiwał w P., w tym okresie nie był pozbawiony wolności (informacja z (...) k. 290). W. M. zgodnie z instrukcjami pracownika biura opisanymi na żółtej karteczce przyklejonej do faktury, podpisał się za pokrzywdzoną na fakturze, kreśląc jej nazwisko, wskazał również numer swojego rachunku bankowego, na które miały zostać przelane środki pieniężne. Biuro (...) otrzymało podpisany egzemplarz faktury nr (...) wraz z numerem konta bankowego, na który miał nastąpić zwrot, umieszczonym na żółtej, samoprzylepnej karteczce. Kwota 168,56 zł została przelana na konto numer (...) (zeznania świadka E. W. (dawniej K.) k. 30, 273; faktura korygująca nr (...) k. 25; wyciąg bankowy k. 31). Wskazany rachunek bankowy należał do oskarżonego. W dniu 23 listopada 2007 roku P. S. (wtedy G.) otrzymała informację, że pieniądze zostały przelane w dniu 26 października 2007 roku na podane przez nią konto. W związku z faktem, że pieniądze nie trafiły na jej konto, klientka wielokrotnie kontaktowała się z biurem (...) (dowód: zeznania świadka P. S. (dawniej G.) k. 2v, 359-361; zeznania świadka E. W. (dawniej K.) k. 30, 273).

Właścicielem rachunku numer (...) w (...) Banku S.A. był W. M.. Oprócz wskazanego numeru, W. M. jest właścicielem rachunków: nr (...) w (...) i nr (...) w (...) (pismo z (...) Banku S.A. k. 37-38; historia operacji k. 39; pismo z (...) Banku S.A. k. 462). Rachunek bankowy o nr (...) oskarżony założył posługując się dowodem osobistym nr (...), rachunek dotyczył jego działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą Firma (...) (pismo z (...) Bank S.A. k. 37). Te same dane oskarżonego i jego przedsiębiorstwa zostały wskazane przy zawieraniu umowy o prowadzeniu rachunku bankowego nr (...), oskarżony legitymował się tym samym dowodem osobistym (k.509-512). W dniu 24 października 2007 r. pieniądze w kwocie 168,56 zł wpłynęły na rachunek oskarżonego, przelew pochodził właśnie od (...) sp. z o.o. na ten dzień oskarżony na rachunku nr (...) nie miał żadnych środków pieniężnych, tego samego dnia z powyższej

kwoty bank prowizje z tytułu zawieszonych opłat za okres od 26.07.2006 r. do 28.09.2007 r. na łączną kwotę 73,83 zł (historia operacji k. 39). W dniu 30 października 2007 r. W. M. pieniądze pozostałej kwocie tj. 94,73 zł przelał na swój inny rachunek prowadzony w tym samym banku (przelew wewnętrzny wychodzący – zasilenie k. 39), pieniądze w tej kwocie wpłynęły oskarżonemu na rachunek nr (...) w dniu 30.10.2007 r. (historia operacji k. 463), na dzień wpływu tych środków stan tego rachunku był 0.00 zł. W dniu 30 października 2007 r. całość tej kwoty została rozliczona przez bank z tytułu opłat i prowizji za wcześniejszy okres.

W toku postępowania powołano biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, który stwierdził, że zapis o treści (...) BANK (...)” na żółtej karteczce przyklejonej do faktury korygującej nr (...) do (...)/ (...) i podpis na nazwisko P. G. na tym dokumencie zostały nakreślone przez W. M. (opinia na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z badań dokumentów k. 105-108).

U oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i w czasie prowadzonego postępowania, miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia tego czynu i kierowania swoim postępowaniem. Poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości (dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 154-155).

Z danych dotyczących karalności wynika, że W. M. był już uprzednio karany m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu (karta karna k. 352-353; odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 28 grudnia 2010 roku, sygn. akt II K 93/10 k. 413-413v; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 27 listopada 2009 roku, sygn. akt II K 578/09 k. 414-414v; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 1998 roku, sygn. akt V K 1609/97 k. 416; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 17 października 2006 roku, sygn. akt V K 860/06 k. 417-417v; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 marca 2009 roku, sygn. akt III K 719/08 k. 419-419v; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 7 lipca 2005 roku, sygn. akt XXIII K 610/04 k. 421-421v; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2006 roku, sygn. akt IV Ka 2277/05 k. 422; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 grudnia 2000 roku, sygn. akt III K 378/00 k. 425-428; wyrok łączny Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2009 roku, sygn. akt III K 102/09 k. 429-429v; odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 25 czerwca 2009 roku, sygn. akt II AKa 95/09 k. 430).

Czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania W. M. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 1998 r. (sygn.. akt VK 1609/97) skazany został za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. wymierzono mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 07.06.2001 r. do 07.12.2002 r. (odpis wyroku k. 124). Nadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 09 czerwca 2000 r. (sygn.. akt VIK 298/00) W. M. został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. i wymierzono mu karę jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie 07.12.2002 r. do 25.01.2004 r. (odpis wyroku k. 126).

W. M. posiada wykształcenie zawodowe z wyuczonym zawodem stolarza. Przed osadzeniem pracował, prowadził własną działalność gospodarczą, osiągając ok. 1.000 zł miesięcznego dochodu. Jest bezdzietnym kawalerem (k. 272). W okresie wskazanym w zarzucie miał zarejestrowaną działalność gospodarczą pod nazwą F.H.U. (...) o nr regon (...) (regon k. 46).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: zeznania pokrzywdzonej P. S. (poprzednie nazwisko G.) (k.2-3, k. 406-409), zeznania świadka E. K. obecnie noszącej nazwisko W. (k.13-14, 29-30, 273), fakturę korygującą (k.4, 24), protokół zatrzymania rzeczy (k.21-23), potwierdzenie dokonania przelewu (k.31), pismo z (...) Banku S.A. (k.37-38, 462, 505), historię operacji na rachunku oskarżonego (k.39, 463), regon (k.46), opinię biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów (k.105-108, 451-), kartę karną (k.113-115, 247-250, 351-353, 47-480), opisy orzeczeń (k.124, 126, 128-131, 413-, 414, 416, 417, 419, 421-422, 425-428, 429-430, 482-484, (...), 488), opinii sądowo – psychiatrycznej (k.154-155), dokumentacji bankowej – umów o prowadzenie rachunków bankowych wraz z załącznikami (k.506-517).

Oskarżony W. M. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta co robił w 2007 roku (k. 146).

Oskarżony przesłuchany w toku postępowania jurysdykcyjnego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie pamięta opisanego w akcie oskarżenia zdarzenia. Nie był nigdy w biurze (...). Wyjaśnił, że nie kojarzy osoby pokrzywdzonej P. G. (k. 272).

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy, wykazał ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Wprawdzie Sąd nie zdołał ustalić w jakich okolicznościach W. M. wszedł w posiadanie faktury przesłanej do pokrzywdzonej, ale brak danych w tym zakresie nie jest okolicznością uniemożliwiającą pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Po pierwsze wiedzę w tym zakresie posiada wyłącznie oskarżony, a nie podzielił się nią z Sądem, do czego zresztą miał prawo. Po drugie sposób wejścia w posiadanie faktury nie ma znaczenie w świetle jednoznacznego ustalenia, że faktura do rąk oskarżonego trafiła. W. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale Sąd tym wyjaśnieniom wiary nie dał, pozostawały one bowiem w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z opinią biegłego z zakresu badania dokumentów oraz danymi z historii rachunków bankowych oskarżonego. W. M. starał się wykazać, że ze sprawę niniejszą żadnego związku nie ma, jednakże nie był w stanie logicznie uzasadnić z jakiego tytułu pieniądze przelane przez (...) Sp. z o.o. znalazły się na jego rachunku bankowym. Sugestia jakoby rachunek o nr (...) nie należał do niego kłóci się z danymi wskazanymi przez bank, a nadto z faktem, że środki pieniężne pochodzące z wpłaty dokonanej przez (...) Sp. z o.o. w zaledwie kilka dni od ich zaksięgowania na rachunku oskarżonego zostały przezeń przelane na rachunek (...).

Rozstrzygając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków: P. S. (poprzednie nazwisko G.) oraz E. W. (poprzednie nazwisko K.). Zeznanie P. S. (dawniej G.) Sąd uznał za w pełni wiarygodne, świadek w sposób spójny i logiczny opisała procedurę reklamacyjną prowadzoną z biurem (...) w 2007 roku. Wskazała, że otrzymała fakturę, której w rzeczywistości nie podpisała, zawierająca numer konta, na które miały zostać przelane środki z reklamacji. Numer konta nie należał jednak do niej, co uzasadniało fakt nieotrzymania przez pokrzywdzoną przyznanej przez biuro kwoty. Zeznanie pokrzywdzonej koresponduje z zeznaniami świadka E. W. i zebraną w sprawie dokumentacją. W szczególności brak podpisu świadka na zakwestionowanej fakturze, potwierdzają wnioski opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, które bezpośrednio wskazują na złożenie podpisu przez W. M..

W ocenie Sądu walorem wiarygodności należało obdarzyć zeznanie świadka E. W. (dawniej K.). Świadek opisała w sposób chronologiczny przebieg postępowania reklamacyjnego P. S.. Wskazała, iż wysłała do klientki oryginał faktury (...)/ (...) z dnia 4 sierpnia 2007 roku oraz oryginał i kopię faktury korygującej nr (...). Na kopii faktury korygującej umieściła żółtą karteczkę z informacją o treści: „czytelny podpis” i strzałką gdzie należy go złożyć. Podpisana kopia faktury została przesłana do biura, a na żółtej karteczce został wpisany numer konta w (...) Banku ((...) jest nazwą detalicznego działu (...) Banku). Zeznanie świadka są zgodne z opisem zdarzenia przedstawionym przez P. S., jak również znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym.

Z uwagi na uzasadnioną wątpliwość co do zdrowia psychicznego oskarżonego, dopuszczono dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Sąd dał wiarę przedmiotowej opinii, albowiem została ona sporządzona rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez kompetentne osoby. Opinia biegłych jest jasna, pełna, spójna wewnętrznie oraz sporządzona przy użyciu współcześnie stosowanych, powszechnie uznanych metod badawczych w tym zakresie. Obserwując zachowanie oskarżonego w toku rozprawy, sposób obrony, treść pism procesowych, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, co do poprawności merytorycznej wskazanej opinii.

Bardzo istotnym dowodem dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie była opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów M. P.. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i poprawności

merytorycznej tejże opinii. Biegły dysponował materiałem porównawczym wpływowym i bezwplywowym, dokonał konfrontacji materiału dowodowego z materiałem porównawczym a analiza tej konfrontacji pozwoliła mu na sformułowanie jednoznacznych wniosków. Wskazać należy, iż biegły logicznie uzasadnił swoje wnioski, wskazał na liczne cechy charakterystyczne pisma oskarżonego (k.107-108), badanie przeprowadził powszechnie uznaną i stosowaną metodą badawczą. Doświadczenie biegłego w zakresie opiniowania (k.451), a także sama treść opinii, kategoryczne wnioski, logicznie uzasadnione, ze wskazaniem licznych cech dystyngtywnych pisma oskarżonego, dają gwarancję poprawności merytorycznej opinii, jej wiarygodności. Biegły M. P. nie miał żadnego interesu w tym aby sporządzić i wydać opinię fałszywą, zaznaczył, iż gdyby miał jakiegokolwiek wątpliwości to wydałby opinię prawdopodobną. Zważyć należy, że wnioski płynące z opinii biegłego logicznie korespondują z dokumentacją bankową. Wszak pieniądze wpłynęły na rachunek bankowy oskarżonego, najpierw na jeden następnie zostały przelane na drugi. Oba te rachunki należało do oskarżonego. Kto zatem, jeśli nie oskarżony, miał interes w tym aby dopuścić się tego czynu. Kto fałszowałby fakturę podpisując się za uprawnioną osobę, odsyłał tę fakturę do wystawcy, jeśli nie osoba, która spodziewała się otrzymać środki pieniężne wynikające z tejże faktury. Konkludując, opinia biegłego w pełni uznana za wiarygodną pozwoliła Sądowi na potwierdzenie ponad wszelką wątpliwość, że to oskarżony wskazał własny rachunek bankowy jako właściwy do przelania pieniędzy, że to on podpisał się na fakturze za pokrzywdzoną, a uczynił to po właśnie w tym celu aby otrzymać korzyść majątkową.

Zdaniem Sądu także pozostałe dowody zgromadzone w toku postępowania - w postaci protokołów i dokumentów zasługują na miano wiarygodnych, albowiem nie zachodziły żadne okoliczności, które rodziłyby jakiegokolwiek wątpliwości co do ich autentyczności bądź też prawdziwości zawartych w nich informacji.

Przechodząc do omówienia znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa, rozpocząć należy od przestępstwa sfalszowania podpisu P. S. (poprzednio G.), z uwagi na to, iż czynność ta była poniekąd pierwotna w stosunku do kolejnych. Nie ulega wątpliwości, iż przedmiotem ochrony w zakresie przestępstwa skodyfikowanego w art. 270 k.k. jest zaufanie do dokumentów, do ich autentyczności i rzetelności, co stanowi podstawowy warunek pewności obrotu prawnego oraz do tych praw i stosunków prawnych, których istnienie lub nieistnienie dany dokument stwierdza. Samo pojęcie dokumentu zdefiniowane zostało w art. 115 § 14 k.k., przy czym decydujące znaczenie dla uznania jakiegoś przedmiotu za dokument ma aspekt prawny- w postaci stwierdzenia prawa, stosunku prawnego albo okoliczności mającej znaczenie prawne. Przy czym prawo karne nie czyni różnicy między dokumentami urzędowymi i prywatnymi, jeżeli tylko ich treść stwierdza okoliczność mającą znaczenie prawne. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż takim dokumentem o stosunkowo dużej doniosłości prawnej jest podpisana faktura korygująca, zwłaszcza jeżeli jest ona przedstawiana w biurze (...) jako jeden z wymogów otrzymania kwoty uzyskanej w postępowaniu reklamacyjnym. Samo przestępstwo sfalszowania może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. W okolicznościach niniejszej sprawy należy uznać, iż podpisanie niezgodnie z prawdą faktury korygującej nr (...) jako P. S. (poprzednio G.) i wpisanie swojego numeru konta, jako właściwego do wpłaty sumy uzyskanej z reklamacji, stanowi podrobienie dokumentu czyli sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Ocena taka jest tym bardziej uzasadniona w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnie z którym z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, w sprawie o sygnaturze III KKN 233/98) przy czym należy dodać, że podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 X 1979 r., II KR 10/79).

W. M. podpisując fakturę korygującą nr (...) jako P. S. (poprzednio G.) i wpisując swój numer konta bankowego jako numer podpisanej na fakturze klientki, jednocześnie zatwierdził tę fakturę w imieniu osoby, od której owo zatwierdzenie nie pochodziło, a nie miał żadnego umocowania do jej zatwierdzenia. Dodatkowo zawarł w niej oświadczenie, które nie było zgodne z prawdą, albowiem klientka kwestionowała przyznaną jej przez biuro (...)kwotę. W świetle powyższego nie ma wątpliwości, co do tego iż dokumentten został sfalszowany z zamiarem użyciogo jako autentycznego. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż W. M. sfalszował podpis na fakturze korygującej nr (...) poprzez jego podrobienie.

Nie ulega wątpliwości, co zostało już wcześniej wskazane, iż W. M. sfalszował fakturę korygującą nr (...), którą następnie posłużył się w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci sumy uzyskanej w procedurze reklamacyjnej przez inną osobę. Wskazać należy, iż dla przypisania W. M. sprawstwa niniejszego czynu, nie jest konieczne ustalenie przez Sąd w jaki sposób wszedł on w posiadanie przedmiotowej faktury.

Analiza materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że W. M. swoim czynem wyczerpał także znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., które polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Czynność sprawcza polega w tym przypadku na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym, co oznacza wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż oskarżony przedkładając sfalszowaną fakturę korygującą i wskazując numer własnego rachunku bankowego wprowadził pracownika (...) Sp. z o.o. w błąd co tego, że faktura została podpisana przez uprawnioną osobę, a wskazany numer rachunku bankowego należy do osoby uprawnionej do otrzymania środków pieniężnych, wynikających z tejże faktury. I takim właśnie działaniem W. M. doprowadził pracowników biura (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do którego prawo miała P. S. (poprzednie nazwisko G.). Wprowadzenie w błąd polegało na podjęciu podstępnych zabiegów w postaci najpierw sfalszowania a później posłużenia się sfalszowanym dokumentem z podaniem informacji o rzekomo właściwym numerze rachunku bankowego i wywołaniu przez to u pracowników wskazanej wyżej spółki mylnego wyobrażenia o rzeczywistości, w tym przypadku o uprawnieniu do uzyskania kwoty 168,56 zł. Z całą pewnością oskarżony doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. S. (poprzednie nazwisko G.), albowiem ostatecznie pieniądze trafiły do osoby nieuprawnionej, która nie miała żadnego tytułu prawnego do ich uzyskania. Nie ulega także wątpliwości, iż działania przedsiębrane przez oskarżonego miały na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, podyktowane były chęcią uzyskania środków pieniężnych i oskarżony ten cel zrealizował. W. M. czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 1998 r. (sygn.. akt VK 1609/97) skazany został za czyn z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. wymierzono mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 07.06.2001 r. do 07.12.2002 r. (odpis wyroku k. 124). Nadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 09 czerwca 2000 r. (sygn.. akt VIK 298/00) W. M. został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. i wymierzono mu karę jednego roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, która odbywał w okresie 07.12.2002 r. do 25.01.2004 r. (odpis wyroku k. 126).

Skazując W. M. za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., Sąd na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając o karze Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 k.k. i baczyl by kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, ale także spełniła cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Rozstrzygając o karze Sąd zważył okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego, jak również i te, które były dlań obciążającymi. Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał oskarżonemu nieznaczną wysokość szkody, kwota 168,56 zł, nawet na datę czynu nie stanowiła istotnej wartości, nadto badając okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, Sąd nie mógł tracić z pola widzenia, że rozstrzyga o odpowiedzialności za czyn popełniony ponad pięć lat temu. Do okoliczności obciążających należało zaliczyć wielokrotną karalność oskarżonego i fakt, że czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Począwszy od roku 1998 przeciwko oskarżonemu zapadło osiem wyroków skazujących, w tym siedem za przestępstwa przeciwko mieniu, z czego trzy za oszustwa. W ocenie Sądu niniejszej sprawy nie można było rozpatrywać z punktu widzenia wypadki mniejszej wagi, albowiem po pierwsze przemawiał za tym stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy oskarżonego, który był znaczny, W. M. aby zrealizować swój cel, a była nim chęć uzyskania korzyści majątkowej, naruszył dwa dobra prawne, a mianowicie oprócz prawa własności także wiarygodność dokumentów. Podpisanie się za inną osobę na fakturze, w realiach niniejsze sprawy nie mogło być uznane za wypadek mniejszej wagi. Po drugie zaś, oskarżony jako osoba wielokrotnie karana miał pełną świadomość konsekwencji prawnych swojego czynu, wcześniej ponosił już odpowiedzialność karną za przestępstwa przeciwko mieniu, jednakże cel jakim była

chęć uzyskania korzyści majątkowej nawet w tak nieznacznej kwocie, była silniejsza niż poczucie praworządności. Wążąc te wszystkie okoliczności Sąd doszedł do przekonania, że właściwą reakcją prawnokarną za przypisany oskarżonemu czyn będzie kara 7 miesięcy pozbawienia wolności. Za orzeczeniem kary zdecydowanie bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przemawiała wskazana już wyżej nieznaczna wysokość szkody. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do tego, aby zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Jak już wyżej wskazano, W. M. jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa przeciwko mieniu, czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, wcześniej orzekane wobec niego trzykrotnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie zrealizowały swoich celów, albowiem nie ustrzegły przed ponownym konfliktem z prawem. W tym stanie faktycznym brak jest podstaw do przyjęcia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, ponadto dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary byłoby w tym przypadku karą niewychowawczą i niedającą się pogodzić z potrzebami w zakresie prewencji indywidualnej jak i potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd odstąpił od orzekania obok kary pozbawienia wolności także kary grzywny, albowiem nie pozwalała na to norma art. 58 § 2 k.k. W. M. nie ma żadnego majątku, od dłuższego już czasu przebywa w jednostkach penitencjarnych, w których nie jest zatrudniony odpłatnie, w tym stanie rzeczy jego sytuacja materialna nie pozwala mu na zapłatę grzywny, a jednocześnie istnieją podstawy do stwierdzenia, że ewentualna egzekucja okazałaby się bezskuteczna. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości, albowiem pokrzywdzona złożyła wniosek w tym przedmiocie (k.408), a jednocześnie nieznaczna wysokość szkody czyni możliwym realizację tego środka karnego nawet w sytuacji materialnej, w jakiej obecnie znajduje się oskarżony.

O dowodzie rzeczowym Sąd rozstrzygnął w trybie art.44 § 2 k.k. i orzekł jego przepadek, albowiem dowód ten służył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa, a jednocześnie jako sfałszowany nie może funkcjonować w obrocie prawnym.

Na rzecz obrońcy Sąd zasądził wynagrodzenie zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, uwzględniając liczbę terminów w niniejszej sprawie, albowiem pomoc prawna została oskarżonemu faktycznie udzielona, a nie została opłacona.

O kosztach Sąd rozstrzygnął w trybie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego w całości od ich ponoszenia, wydatkami obciążając Skarb Państwa, albowiem w aktualnej sytuacji materialnej oskarżony nie byłby w stanie tych kosztów zapłacić.